

Starosti s chlpáčikom

Pár dní po Vianociach sa naši štyri kamaráti – Malina, Tyčka, Buchta a opica Škorica – vracali z vianočnej besiedky, ktorá bola v kultúrnom dome. Spievalo sa tam, vystupoval tam i kúzelník a deti zo školy hrali bábkové predstavenie *O stratenom zajkovi*.

Tyčka sa celý čas usmieval. „Páčilo sa mi, ako ten zajačik smiešne pípal: ‚Píp, píp, ja som sa stratil.‘“

„Vari vieš, ako plačú zajace?“ ozvala sa Malina. „Mal zavýjať ako pes?“

„To nie. Zajačiky možno plačú ako kačice. Kááč, kááč!“ zasmial sa Buchta.

Malina sa nedala: „A ty si niekedy počul plakať kačicu?“ Chcela ešte čosi dodať, no náhle zastala. „Chalani, počujete to čo ja?“

„Ja to počujem!“ zvolala opica Škorica, ktorá sa dovtedy preháňala po stromoch, lebo chodenie po zemi sa jej zdalo také obyčajné. Zoskočila ku kamarátom. „Ako viete, mám výborný sluch. Tam na konci parku, blízko križovatky, akoby niekto nariekal. No je to zvláštny plač...“

Kamaráti sa rýchlo vydali za tým žalostným zvukom. O chvíľu už zreteľne počuli: „Haúúú, haúúú!“ Pribehli k lavičke, o ktorú bolo priviazané šteniatko dalmatína a kvílilo: „Haúúú, haúúú!“

„Och, zrejme zasa jeden nevhodný vianočný darček,“ povedal Tyčka nahnevane a začal šteniatko hladkať. Malina ho hneď odviazala, vzala do náruče a sadla si s ním na lavičku. „Neplač. Už nie si samo!“

„Hav, hav,“ šťastne zahavkalo šteniatko a schúlilo sa na jej nohách.

„Ako ho niekto mohol len tak nechať vonku? A v takej zime!“ hneval sa Buchta.

„Niekomu sa asi rýchlo zunovalo,“ podotkol Tyčka.

„No tak, utíš sa, miláčik,“ šepkala Malina šteniatku a stále ho hladkala.

Opica Škorica sa zaškerila. „To je milé! Budeme ho volať Miláčik. Ahoj, Miláčik! Už si náš!“

„To sa ti povie, že náš,“ pokrútil hlavou Tyčka. „Veľmi by som chcel psa. No v panelovom dome? Pes potrebuje záhradu, nie malý byt. U nás bývať určite nemôže.“

„Ani u nás,“ nešťastne dodal Buchta.

Deti sa pozerali na smutné očká šteniatka. Práve začalo Maline olizovať ruku. Do očí sa jej tisli slzy. „Tu ho predsa nemôžeme nechať. Noci sú také chladné,“ povedala tíško a po chvíli uvažovania dodala: „U nás by možno mohlo ostať. Aj môj ocko už o tom premýšľal. Máme

